

Allah adına sevmekler nasıl olmalı?

Bir Risale-i Nur Dersi

Allah adına sevmekler nasıl olmalı?

RİSALE-İ NUR KÜLLİYATI'NDAN / BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ

İkinci Nükte: Ta'dad ettiğin sevdiklerini, sevme demiyoruz. Belki onları Cenab-ı Hakk'ın hesabına ve onun muhabbeti namına sev, deriz.

Mesela, leziz taamları, güzel meyveleri; Cenab-ı Hakk'ın ihsanı ve o Rahman-ı Rahîm'in in'amı cihetinde sevmek, Rahman ve Mün'im isimlerini sevmektir hem manevî bir şükürdür. Şu muhabbet, yalnız nefis hesabına olmadığını ve Rahman namına olduğunu gösteren; meşru dairesinde kanaatkârane kazanmak ve mütefekkirane, müteşekkirane yemektir.

Hem peder ve valideyi şefkat ile teçhiz eden ve seni onların merhametli elleriyle terbiye ettiren hikmet ve rahmet hesabına onlara hürmet ve muhabbet, Cenab-ı Hakk'ın muhabbetine aittir. O muhabbet ve hürmet, şefkat lillah için olduğuna alâmeti şudur ki: Onlar ihtiyar oldukları ve sana hiçbir faydaları kalmadığı ve seni zahmet ve meşakkate attıkları zaman, daha ziyade muhabbet ve merhamet ve şefkat etmektir. **اِمَّا يَبْدُلُ غَنًّا عِنْدَكَ الْكَيْدِ اَحَدُهُمْ اَوْ كَلَّا هُمْ اَوْ لَا تَقُلْ لَهُمْ اَفِيٍّ** âyeti beş merteye hürmet ve şefkate evladı davet etmesi, Kur'an'ın nazarında valideynin hakları ne kadar ehemmiyetli ve hakları ne derece çirkin olduğunu gösterir. Madem peder kimseyi değil, yalnız veledinin kendinden daha ziyade iyi olmasını ister. Ona mukabil veled dahi pedere karşı hak dava edemez. Demek, valideyn ve veled ortasında fıtraten sebab-i münakaşa yok. Zira münakaşa, ya gıpta ve hasedden gelir, pederde oğluna karşı o yok. Veya münakaşa, haksızlıktan gelir, veledin hakkı yoktur ki pederine karşı hak dava etsin. Pederini haksız görse de ona isyan edemez. Demek, pederine isyan eden ve onu rencide eden, insan bozması bir canavardır.

Ve evlatlarını; o Zat-ı Rahîm-i Kerîm'in hediyeleri olduğu için kemal-i şefkat ve merhamet ile onları sevmek ve muhafaza etmek, yine Hakk'a aittir. Ve o muhabbet ise Cenab-ı Hakk'ın hesabına olduğunu gösteren alâmet ise vefatlarında sabır ile şükürdür, meyasane feryat etmemektir. "Hâlık'ımın benim nezaretine verdiği sevimli bir mahluku idi, bir memlûkü idi, şimdi hikmeti iktiza etti, benden aldı, daha iyi bir yere götürdü. Benim o memlûkte bir zahirî hissem varsa hakiki bin hisse onun Hâlık'ına aittir. **اَلْجُكُومُ لِلَّهِ** " deyip teslim olmaktır.

Hem dost ve ahbab ise eğer onlar iman ve amel-i salih sebebiyle Cenab-ı Hakk'ın

dostları iseler لَوْ حُبُّهُ فِي اللَّهِ سِرِّينَا o muhabbet dahi Hakk'a aittir. **Hem refika-i hayatını;** rahmet-i İlahiyenin munis, latîf bir hediyesi olduğu cihetiyle sev ve muhabbet et. Fakat çabuk bozulan hüsn-ü suretine muhabbetini bağlama. Belki kadının en cazibedar, en tatlı güzelliği, kadınlığa mahsus bir letafet ve nezaket içindeki hüsn-ü sîretidir. Ve en kıymettar ve en şirin cemali ise ulvi, ciddi, samimi, nurani şefkatidir. Şu cemal-i şefkat ve hüsn-ü sîret, âhir hayata kadar devam eder, ziyadeleşir. Ve o zaîfe, latîfe mahlukun hukuk-u hürmeti, o muhabbetle muhafaza edilir. Yoksa hüsn-ü suretin zevaliyle, en muhtaç olduğu bir zamanda bîçare hakkını kaybeder.

Hem enbiya ve evliyayı sevmek, Cenab-ı Hakk'ın makbul ibadî olmak cihetiyle, Cenab-ı Hakk'ın namına ve hesabınadır ve o nokta-i nazardan ona aittir.

Hem hayatı; Cenab-ı Hakk'ın insana ve sana verdiği en kıymettar ve hayat-ı bâkiyeyi kazandıracak bir sermaye ve bir define ve bâki kemalâtın cihazatını câmi' bir hazine cihetiyle onu sevmek, muhafaza etmek, Cenab-ı Hakk'ın hizmetinde istihdam etmek, yine o muhabbet bir cihette Mabud'a aittir.

Hem gençliğin letafetini, güzelliğini; Cenab-ı Hakk'ın latîf, şirin, güzel bir nimeti nokta-i nazarından istihsan etmek, sevmek, hüsn-ü istimal etmek, şâkirane bir nevi muhabbet-i meşruadır.

Hem baharı; Cenab-ı Hakk'ın nurani esmalarının en latîf, güzel nakışlarının sahifesi ve Sâni'-i Hakîm'in antika sanatının en müzeyyen ve şaşıklı bir meşher-i sanatı olduğu cihetiyle mütefekkirane sevmek Cenab-ı Hakk'ın esmasını sevmektir.

Hem dünyayı; âhiretin mezraası ve esma-i İlahiyenin âyinesi ve Cenab-ı Hakk'ın mektubatı ve muvakkat bir misafirhanesi cihetinde sevmek –nefs-i emmare karışmamak şartıyla– Cenab-ı Hakk'a ait olur.

Elhasıl: Dünyayı ve ondaki mahlukatı mana-yı harfiyle sev. Mana-yı ismiyle sevme. "Ne kadar güzel yapılmış." de. "Ne kadar güzeldir." deme. Ve kalbin bânına, başka muhabbetlerin girmesine meydan verme. Çünkü bân-ı kalp, âyine-i Samed'dir ve ona mahsustur. اَللّٰهُمَّ ارْزُقْنَا حُبَّكَ وَحُبَّ مَلَا يُقَرِّبُنَا اِلَيْكَ de.

İşte bütün ta'dad ettiğimiz muhabbetler, eğer bu suretle olsa hem elemsiz bir lezzet verir hem bir cihette zevalsiz bir visaldir. Hem muhabbet-i İlahiyeyi ziyadeleştirir. Hem meşru bir muhabbettir. Hem ayn-ı lezzet bir şükürdür. Hem ayn-ı muhabbet bir fikirdir.

KAYNAK: B.SAİD NURSİ, RİSALE-İ NUR KÜLLİYATI – SÖZLER, TÜRKİYE DİYANET VAKFI YAYINLARI